

nu, naar ikke Kontrahenten har opfyldt sine Forpligtelser, i saa Henseende. Det, hvorefter det kan være Spørgsmaal, er, hvorvidt det kan tilregnes Kontrahenten, eller hvorvidt det skulde være Indenrigsministerens Skyld, men det Sidste forudsætter jeg dog i ethvert Fald, at de Herrer ikke uden nærmere Undersøgelse ville antage. — Ogsaa med Hensyn til Justitsministeriet er der saaldet adskillige Spørgsmaal, af hvilke jeg maa lade de fleste liggesaaledes hvad der vedrører Apothekervæsenet, og hvad der vedrører Kvalifikationsvæsenet, da det er Noget, hvorpaa Justitsministeren maa svare, og som ikke vedrører Oplysninger om noget Faktisk. Derimod forekommer det mig, at der paa et Par andre Spørgsmaal er temmelig nærliggende Svar. En æret Rigsdagsmand spurgte nemlig om, hvorledes det stod med Proceffommissionen, men det synes mig dog, at der foreligger et temmelig fyldigt Vidnesbyrd om, at den just ikke har ligget paa den lade Side, idet der netop i denne Session er fremkommet et temmelig betydeligt Lovgivningsarbejde, som jeg antager, at de Herrer, om de end ikke have haft Tid til at gjøre sig notere herpaa, dog vistnok alle have bemærket. Ligeledes skulde jeg tro, at der foreligger offentlige Vidnesbyrd om, at Justitsministeren ikke har ladet de Bemærkninger, som i den senere Tid ere fremkomne i vor Litteratur om Udskrivningsvæsenet og de Regler, som følges af Bøgerne ved dette, uden Opmærksomhed. De Herrer ville sikkert have set, hvorledes Justitsministeren netop har lagt Mærke hertil, og har indledet vigtige Skridt for at afhjælpe de Uoverensstemmelser, som kunde være tilstede. Dette er, hvad jeg, uden at være notere inde i disse Sager, kan svare, og hvad jeg, altsaa maa bede de Herrer om at tage til Takke med.

Jeg vender mig nu til de Spørgsmaal, der nærmere vedrøre det Ministerium, som jeg har den Ære at forvalte, og jeg skal da først yttre nogle faa Ord med Hensyn til et Par mindre vigtige Spørgsmaal, som ere blevne rettede til mig. Der er blevet rettet Spørgsmaal til mig med Hensyn til Rangvæsenet, og den ærede Forespørger undrede sig over, at man havde optaget denne Sag til

en kommissionel Behandling. Jeg beklender min store Svaghed med Hensyn til Indsigt i Alt, hvad der vedrører Rangvæsenet, men jeg kan dog ikke forbigaa, at det ærede Medlem, naar han citerede en Lov, vi for nylig have givet, som om denne Lov havde affattet Rangvæsenet hos os, begif en stor Feiltagelse, thi det er saa langtraaet, at denne Lovbestemmelse affatter Rangvæsenet, at den tværtimod bekræfter det. Jeg tror altsaa, at det ærede Medlem vistnok vil finde, at det Grundlag, han benyttede for sine Bemærkninger i denne Henseende, ikke var rigtigt, men iøvrigt finder jeg mig særdeles lidet kaldet til her nærmere at drøfte dette Spørgsmaal, undtagen forsaavidt det vedrører Rangfættningen, thi den vedrører mig, og den skal jeg paa bedste Maade passe paa, saalænge jeg kan. — Idet jeg nu gaar over til at omhandle de Spørgsmaal, som nærmest staa i Forbindelse med den vest- og sydydske Jernbane, hvilke Spørgsmaal mest have optaget Thingets Tid i Formiddags og i Aften, maa jeg tillade mig først at betragte et Ord, som saaldt fra det ærede Medlem for Standerborg Amts 1ste Valgtreds (Dauber), idet han nemlig sagde, at det efter mit eget Sigende var den særlige Udgift paa vor Finantsloov, som vedrører Jernbanerne, der skulde dækkes ved Indkomstskatten. Det er en fuldstændig Feiltagelse af det ærede Medlem; det har jeg aldrig sagt, og det ærede Medlem vil ogsaa finde, dersom han vil gjøre mig den Ære at gennemlæse mine Udtalelser igjen, at der hverken i dem eller i Finantsloven efter dens udtrykkelige Indhold er gjort nogen som helst Forskel mellem denne Udgift og alle de andre. Jeg har opgjort denne Udgift i Række med alle de øvrige; dernæst har jeg opgjort vore Indtægter, og det er Forskjellen mellem dem, jeg søger dækket ved en Indkomstskat. Som jeg allerede tidligere har tilladt mig at bemærke ligeoverfor en anden æret Taler (Winther), der foreslog en anden Besparelse end den, som det ærede Medlem har bragt i Forslag, maa jeg udtale, at hvis en saadan Besparelse kan fremkomme af Thingets Beslutning, af hvilken Art den end er, frasalder jeg mit Krav paa Skatten; det gjælder om den ene Udgift som om den anden,